

Citation:

Paez, Roger. "Temporalitat i permanència en l'arquitectura del CP Mas d'Enric". Congrés d'Arquitectura 2016, Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, 13 October 2016, Auditori del Centre Penitenciari Mas d'Enric, El Catllar, Tarragona. Congress Presentation.

Title:

Temporalitat i permanència en l'arquitectura del CP Mas d'Enric

Author/s:

Roger Paez i Blanch

Date:

2016

Language/s:

Català

Format:

Congress Presentation

Publisher/Organizer:

Congrés d'Arquitectura 2016
Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

El facility management i l'arquitecte. Model de gestió integral i eficient dels espais construïts

13 d'octubre de 2016

Auditori del Centre Penitenciari Mas d'Enric (El Catllar, Tarragona)

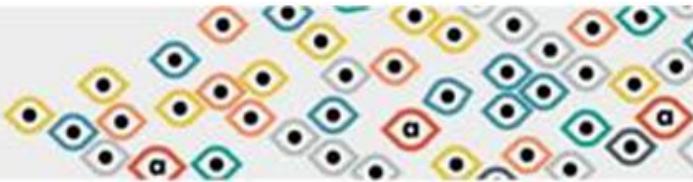
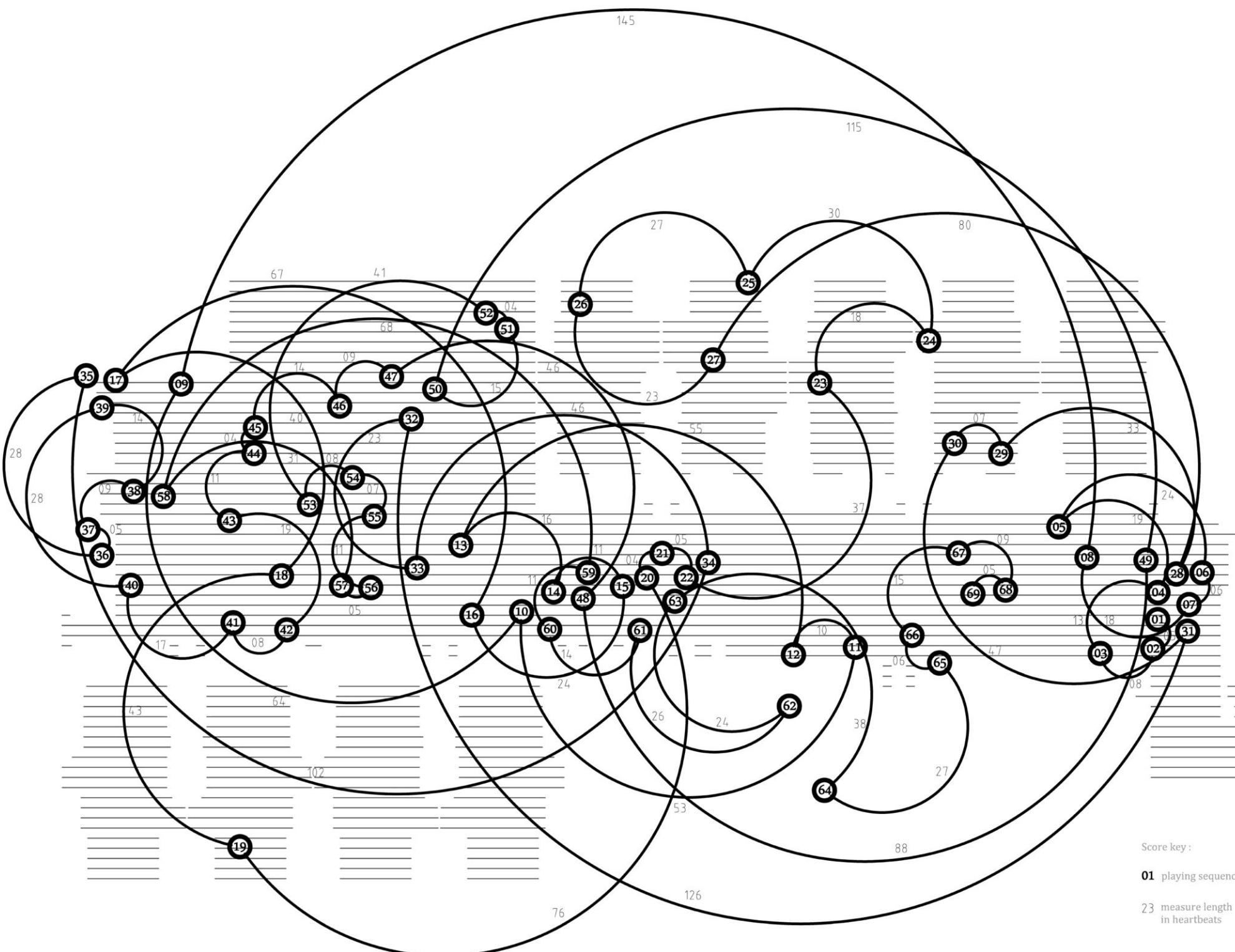
Copyright:

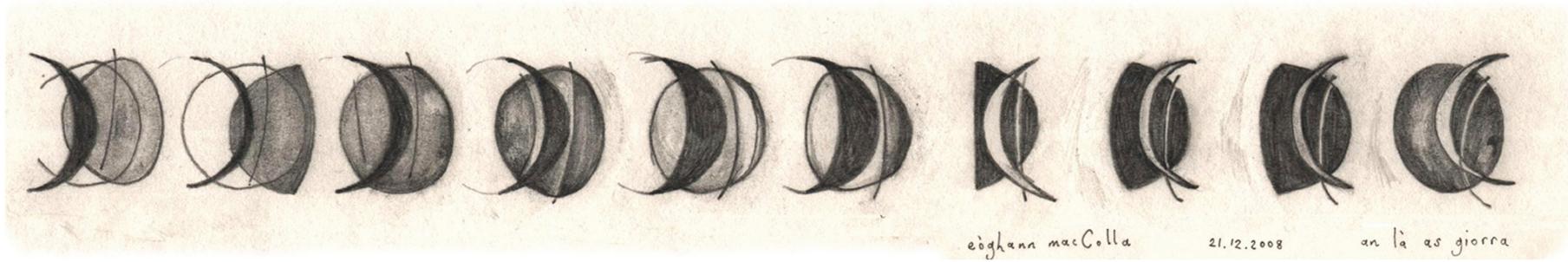
Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives

Temporalitat i permanència en l'arquitectura del CP Mas d'Enric

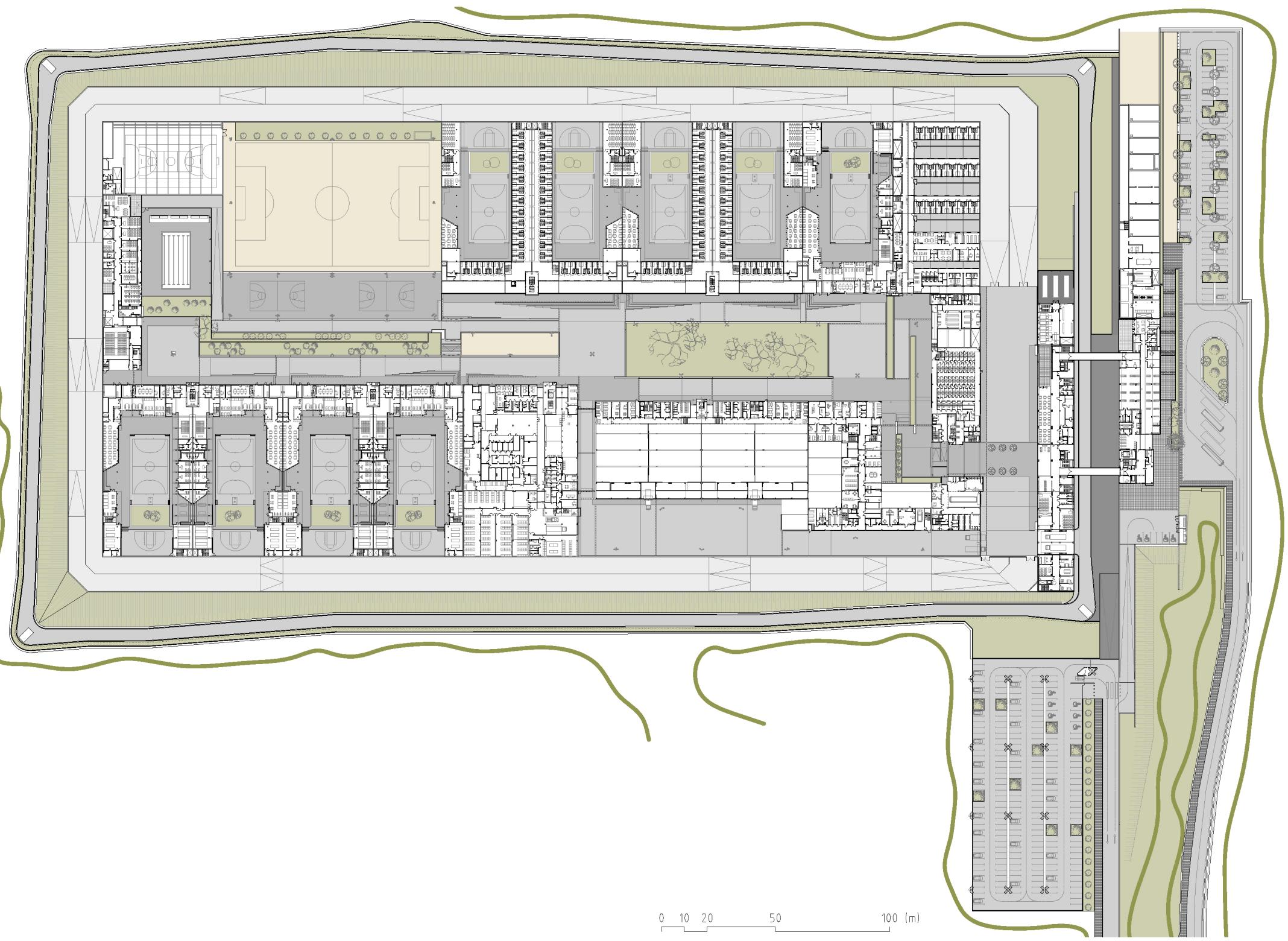
Roger Paez i Blanch

Totalitat

Moltes variables defineixen tant o més que el projecte d'arquitectura el que és una presó i com es comporta en concret, com ara les relacions humanes que s'estableixen entre interns, funcionaris i visitants; el marc legal que regula l'ingrés i la sortida del centre; o les diferents províncies socio-culturals dels interns. Tots aquests aspectes emmarquen la experiència penitenciària de formes radicalment diferents.

Però a nivell arquitectònic l'única característica indefugible de la presó és el confinament: la presó, per mandat programàtic, construeix un espai del qual no se'n pot sortir lliurement. La població interna és subjecta al drets i als deures de tot ciutadà, i té legalment garantides totes les llibertats –excepte la del lliure moviment. Aquesta característica fa de la presó un món tancat en si mateix que constitueix una veritable heterotopia. La clausura genera un món necessàriament complet, per precari que sigui. Les presons són llocs-altres definits per oposició a un “fora” que és l'espai social hegemonic o dominant. En el microcosmos generat per la heterotopia penitenciària es reproduïxen, en format reduït, totes les relacions que defineixen el marc social general. La definició programàtica del centre penitenciari de Mas d'Enric, organitzat en llocs de residència, de treball, d'educació, de sanitat i de lleure, reforça la imatge de la presó com una societat en miniatura.

A diferència de la major part de programes arquitectònics, el confinament de la presó obliga a plantejar el problema de la totalitat, ja que al centre penitenciari, des del punt de vista de l'intern, l'arquitectura constitueix tot el món físic. Aquesta condició reclama de l'arquitectura el rol, sens dubte excessiu i inabastable, de convertir-se en cosmogonia.

(pàgina següent)

Mapa d'apropiació del mòdul residencial, 2012-2014

Roger Paez i Blanch

ADQUIRINT TABAC
I REFRESCOS-
NOTÍCIES DEL
MÒDUL DE DONES

BAIXANT DE LA
CEL·LA - EL BOSC
ERA BEN BLAU A
L'ALBA

CONVERSANT AMB
ELS COMPAÑYS -
L'ESCALFOR DEL
SOL BAIX
D'HIVERN

DESCOBINT MONS
A LA TV - A FORA
HI PLOU A BOTS I
BARRALS

EMPARAULANT
BESCANVIS - AL
LLUNY ES VEUEN
LES MUNTANYES

FENT TEMPS - EL
VENT MOU ELS
ARBRES DEL BOSC

GARLANT ABANS
DEL JOC - NÚVOLS
GRASSOS COM
COTÓ FLUX

HESITANT DAVANT
DEL PLAT DE
MENJAR - LLUM
ALTA I DIFOSA

INICIANT UNA
CONVERSA
TELEFÒNICA - LA
CRIDÒRIA DEL PATI

JUGANT A FUTBOL
- L'AIRE
REFRESCA LA
SUOR DEL COLL

DES(K)NSENT DEL
JOC - MIRANT ELS
MOIXONS ALS
ARBRES

LLEGINT ASSEGUT
A L'OMBRA - EL
TERRA TACAT DE
ROSADA

MUSIQUEJANT PER
UNS QUANTS - EL
RESSÒ SOTA EL
GRAN PORXO

NODRINT LA OÏDA
AMB EL CANT -
LES GRADES
FRESQUES

OPINANT A CAL
BARBER - LA NOIA
DEL CALENDARI
PIRELLI

PEDALANT SENSE
MOURE'S - AL
RITME DE
MEGADETH

QÜESTIONANT AL
PROFESSOR -
SEMPLE QUE VOL
PLOURE

RESPIRANT
RÀPIDAMENT - XOP
DE LA DUTXA

SEGEJANT UN
PACTE - LA OLOR
SALOBRE DELS
PINS

TAFANEJANT
SENSE PRESSA -
L'HORT COMENÇA
A FER GOIG

ULTIMANT EL REC
DE L'HORT - ELS
PEUS DESCALÇOS
EN EL FANG

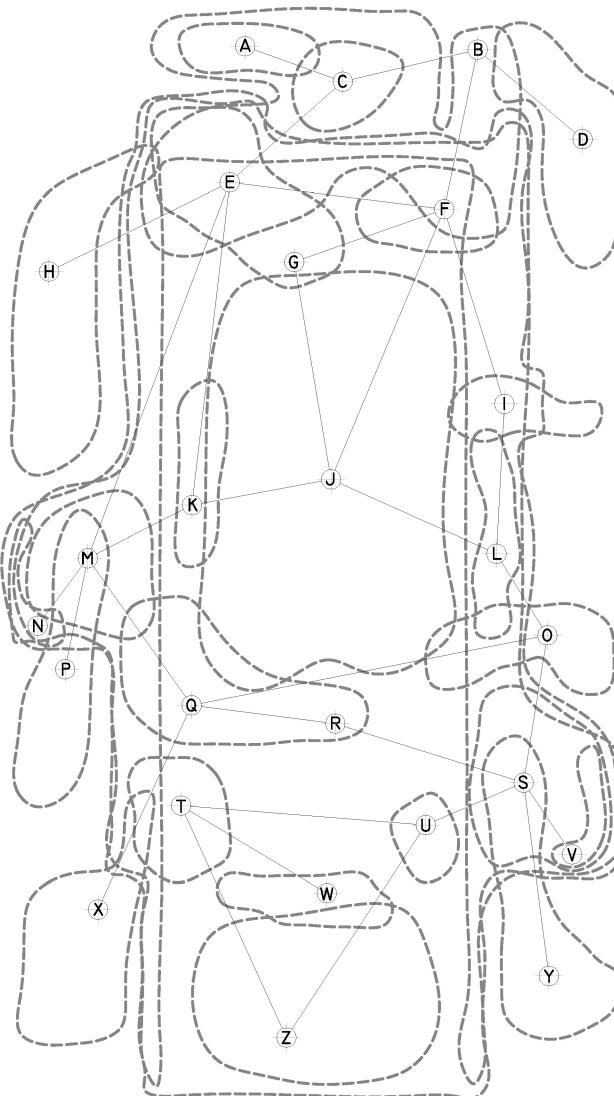
VEIENT ELS
TRACTES D'ALTRI
- LA FRESSA DE
L'AIGUA

WAITANT EL 21 I
PARLANT - SOTA
L'OMBRA D'UN
AURO

XALANT
APRENENT A
SOLDAR - OLOR
D'ACER NOU

NYJACANT LA
XAPA AL TALLER -
ENCARA DOS ANYS
MÉS AQUÍ DINS

ZUMZEJANT LA
PILOTA DE
BÀSQUET - EL
CEL TAN BLAU

MAPA D'APROPIACIÓ DEL PATI DE MÒDUL RESIDENCIAL
CENTRE PENITENCIARI MAS D'ENRIC

Vibració

L'arquitectura de la presó no pot evitar la responsabilitat de construir un entorn total. I una de les dificultats de definir un món complet és aconseguir un grau suficient de riquesa perceptiva. A diferència d'altres programes arquitectònics, la presó no pot permetre's el luxe de la monotonía, ja que la monotonía i l'avorriment es transformen ràpidament en sinònims de manca d'horitzó vital, que és una de les causes més profundes de la desesperació que els homes sovint experimenten en restar tancats en un espai delimitat. Paradoxalment, els requeriments d'us i manteniment obliguen a una paleta de materials i solucions constructives relativament espartanes.

Una de les estratègies desplegades al projecte de Mas d'Enric per resoldre aquesta situació paradoxal és introduir vibració perceptiva. Aquesta vibració es busca a totes les escales i per tots els procediments possibles. A escala petita els materials es disposen per provocar variacions de coloració i textura en funció de la incidència de la llum solar; a escala intermitja es treballa amb espais que canvien contínuament de qualitat en funció de l'apropiació que se'n fa a través de diferents usos; i a escala gran es busquen connexions amb el paisatge tant intern com circumdant que es renova cada dia, generant així un entorn ric i matisat.

L'home pres anhela llibertat. La riquesa espacial, material i funcional, introduceix una varietat perceptiva amb la funció psicològica de promoure un cert exercici sensible que contribueix a pal·liar l'avorriment característic de la presó. La vibració sensible és una estratègia estètica d'ordre ètic que fomenta la millora de la qualitat de vida de l'intern.

El defora

La presó es defineix per ser un lloc contingut, d'on no se'n pot sortir lliurement. No obstant, el projecte de Mas d'Enric busca aconseguir condicions d'exterioritat en el centre més intern del recinte. Paradoxalment, com més a l'interior s'està, més exterior és l'experiència de l'espai.

L'exterior del que es parla és un defora radical, no només es refereix a allò que hi ha, físicament, a l'altra banda del mur de la presó. Quan parlem del defora ens referim a tot allò que no està determinat pel projecte d'arquitectura. L'experiència de viure en el centre penitenciari es veu afectada i qualificada per allò exterior a la pròpia determinació del projecte, allò sobre el qual el projecte d'arquitectura no té control: el cel canviant, el so provocat per l'aire gronxant les branques dels arbres, el moviment del sol al llarg del dia i de l'any, els cants dels ocells, la textura de la boira o la nitidesa de l'aire.

Per deixar entrar aquest defora, les estratègies són múltiples. Algunes d'elles són actives, com ara articular topològicament el terra per permetre punts de vista de muntanyes llunyanes; integrar la vegetació a l'interior del recinte per ajudar a percebre els canvis estacionals; o bé facilitar les visites dels interns amb familiars i amics. Però també hi ha una estratègia passiva: una certa *epokhé* que duu a suspendre, en certs moments, la decisió arquitectònica, deixant que siguin vectors imprevisibles –provint del defora de l'àmbit de decisió projectual– els qui acabin de generar el marc en el qual es desenvolupa la vida penitenciària.

Voler deixar entrar el defora a dins la presó té una raó simple: un edifici, per meravellós que pugui ser, esdevé odiós en el moment en el qual no se'n pot sortir lliurement. Per tant, al projectar la presó de Mas d'Enric hem intentat deixar que el major nombre de vectors d'exterioritat penetrin en el recinte delimitat, el *témenos* penitenciari. Es busca d'aquesta manera que l'espai de vida de l'intern estigui determinat no només per la inapel·lable concreció de l'arquitectura, sinó també i de manera molt significativa per allò que li és irreductible i que apel·la a un defora. Renunciant a sobredeterminar el centre penitenciari a través de l'arquitectura, el defora qualificarà, sempre de manera canviant i imprevisible, l'espai de vida que és la presó.

